

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΥΣΑΝ ΚΥΡΙΑΝ.

Ἀπὸ τὰς ὕχθας τοῦ Βοσπόρου
 Τοῦ δροσεροῦ καὶ ἀνθοφόρου
 δραπέτις ἦλθες Νηρηΐα.
 Καὶ τὰ λευκά του κρίνα φέρεις
 Ἐντὸς τῶν κόλπων σου, καὶ χαίρεις
 Ἄνω νὰ ἕπτασαι τῆς γῆς.

ὦ! ἄπλωτε τὰς πτέρυγὰς σου
 Καὶ εἰς τὸν βράχυν ἄνω στάσου
 τῶν περιθόζων Ἀθηνῶν,
 Εἰς τὰ συντέλιματά μυρίων
 Ὅταν σὲ ἴδῃ ἔρειπιών
 θὰ ταραχθῇ ὁ Παρθενών.

Καὶ ξένος τις ἂν ἐκεῖ φθάσῃ
 Ζητῶν τὴν τέχνην νὰ θαυμάσῃ
 Τοῦ Πραξιτέλου τὴν κελὴν,
 Ἴδῃ, θὰ εἶπῃ, σὲ δεικνύων,
 Τοῦ Πραξιτέλου, ἔργον θεῖον,
 ἐκπροσωπεῖον τὴν Σχολήν.

ὦ ἐπεθύμουν καὶ τῆρόμην
 Εἰς τὴν ζανθὴν σου, κόρη, κόμην
 ὧς εὐτακτοὶ καὶ γραφικοὶ
 Χρυσοὶ οἱ βόστρυχοι κινεῦνται,
 Οὕτω καλοὶ νὰ συγκρατοῦνται
 Οἱ στίχοι μου καὶ τεχνικοὶ.

Πλὴν, φίλη, φεῦ! βραδυποροῦσα
 Ἡ παρακμάσασά μου μοῦσα
 Ἀνέργεται τὸν Παρνασσόν,
 Ὅθεν ἄργον τὸ ἔσμα βαίνει
 ὧς βραδυπόρον καταβαίνει
 Τὸ βῆθρον εἰς τὸν Ἰλισσόν.

Εὐτυχῆς ὅμως ἂν ἰσχύσω
 Τῆς λύρας σου κἂν νὰ κεντήσω
 Καλλιφῶνον τινὰ χορδῶν,
 Οὕτω θρηνησῆς ἀηδόνας
 Ὁ νυκτικὸς προκαλεῖ στόνος
 Ἐτέραν εὐλαλον ὠδήν.

M.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ΄.

ΚΥΚΛΩΨ.

Μετάρφρασις Πικνω. I. Φέριμπος.

Ἄλλο φάρμακον δὲν εἶνε πρὸς τὸν Ἐρωτά, Νικία,
 Οὔτε κόνις, ὡς νομίζω, οὔτε ἀλοιφή κημμία

Ἡ αἱ Μοῦσαι μόνον. Τοῦτο ἀνακούφισιν παρέχει
 Ἄλλ' ἢ εὐρεσίς του ὅμως δυσκολίας πλείστας ἔχει.
 Καὶ τὸ 'ξέυρεις ἐπεὶ εἶσαι ἱατρός πεπαιδευμένος
 Κι' ἀπὸ τὰς ἑννέα Μοῦσας ἕξοχα πεφλημένος.

Κ' ὁ ἡμέτερος ὁ Κύκλωψ μόνον μέσον θεραπείας
 Τοῦτο εὔρεν ὅτ' ἤρῃτο τῆς ὀρειᾶς Γαλατείας
 Ὁ Πολύφημος ἐκεῖνος εἰς τοὺς κροτάφους τοῦ ὀποίου,
 Μόλις ἤρχιζε νὰ θάλλῃ τότε γυνὸς λεπτὸς γενεῖου . .
 Δὲν ἐδείκνυεν ὁ Κύκλωψ εἰς αὐτὴν τὸν ἔρωτά του
 Μὲ τριαντάφυλλα καὶ μῆλα, εἴτε οἶδον τὰ σγουρά του,
 Ἀλλὰ μὲ σωστὴν μαρίαν

Τὴν ἠγάπα. κ' ἐθειῖρει ὅλα μ' ἀδιαφορίαν . .
 Ὡς τὸ μανθὸν τὰ πρόβατά του ἀπ' τὸν πράσινον λειμῶνα
 Δίχως ὀδηγὸν πολλάκις εἶχον ἐπανέλθει μόνα.
 Αὐτὸς δὲ ἐπὶ τῆς πλήρους ἀπὸ φύκη παραλίας,
 Τὴν λευκὴν Γαλατεῖαν του τραγοῦδων ἀπὸ πρωΐας,
 Κατετήνετο βαθεῖαν

Ὑπὸ βέλους τῆς Κυθήρης πληγὴν ἔχων εἰς τὴν καρδίαν . .
 Πλὴν τὸ φάρμακον τὸ εὔρεν ἐπὶ βράχου ἀναβαίνων
 Ἐψάλλε τὸ βλέμμα ἔχων πρὸς τὸν πόντον ἐστραμμένον.

(ΩΔΗ)

» Ὡς λευκὴ Γαλατεῖά μου, τί μισεῖς τὸν ἔρωστέ σου ;
 Τοῦ γλωσσῷ τυρίου εἶνε λευκοτέρα ἢ μορφή σου
 Εἶσ' ἀπαλωτέρ' ἀρνίου, εἶσαι μάσχου γαιρωτέρα
 Κι' ἀγουρίδος λαμπροτέρα.

Μάτην ἔρχεσ' εὐθὺς ἄμα ὁ γλυκὺς ὕπνος μ' ἀφίστη.
 Φεύγεις, φεύγεις ὡς ἀρνίον
 Ὅταν ἴδῃ λευκὸν λύκον διαβαίνοντα πλησίον . .

» Ἐγὼ, κόρη, σοῦ ἠράσθην, μετὰ τῆς μητρός μου ὅτε
 Ἦλθες ἄνθη ἐκ τοῦ ὄρου νὰ συναίξῃς δροσερά.
 Δὲν εἰξεύρατε τὸν δρόμον καὶ σῆς ὠδηγοῦσα τότε
 Κι' ἀπὸ τὴν σιγμῆν ἐνεῖνην ἀπ' οὗ σ' εἶδα μὰ φορὰ,
 Κ' εἰς σήμερον δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σ' ἀγαπῶ . .
 Ἀλλὰ σένα δὲν σὲ μέλει ὅτι καὶ ἂν σοῦ εἰπῶ . .

» Τίνος ἐνεκα μὲ φεύγεις, τὸ γνωρίζω, κόρη θεῖα . .
 Βλέπεις εἰς τὸ μέτωπόν μου νὰ ἐκτείνεται διασεικ
 Φθάνουσα εἰς τὰ ὄτα ἢ ὄφρα μου ἢ καμπύλη . .
 Ὑπ' αὐτὴν δὲ ἕνα, μόνον ὄφθαλμός, καὶ ῥίς πλατεῖα
 Ἐπικάθηται εἰς τὰ χεῖλη . .

» Ἀλλὰ καίτοι ὦν τοιοῦτος, εἰξευρε ὅτι ἐγὼ
 Καθ' ἡμέραν εἰς τὸν λεμῶνα χίλιχ πρόβατ' ὀδηγῶ . .
 Κ' ἀπ' τὸ γάλα πῶ ἀμείλιγν τὸ καλλίτερον ὅν ἐκεῖνο
 Τὸ ὅποιον ἐγὼ πίνω,
 Ὁ τυρὸς δὲν μ' ἀπολείπει ἀπὸ τ' ἄντρον μου ποτὲ
 Κι' ἀπ' τὸ βάρος πᾶν νὰ σπάσουν πάντοτ' αἱ κλαμωταί.

» Κανείς δὲ ἐκ τῶν Κυκλώπων μάθε ὅτι δὲν γνωρίζει
 Σὰν ἐμένα νὰ συρίζῃ,

Ὅταν ἔξωρα τὴν νύκτα, ψάλλω σὲ γλυκομήλόν μου
 Μετὰ τοῦ ὀνόματός σου συνεχῶν καὶ τὸ δίκόν μου . .
 Ἐνδεκα νεβροὺς σοῦ τρέφω ὅλοι ἔχουσι λαμπρὰ
 Περιδέραια σου τρέφω κ' ἄρκτων τέσσαρα μικρά.
 Ἀλλὰ ἔλα πρὸς ἐμένα κ' ὄλ' αὐτὰ θὰ τ' ἀποκτήσης.
 Τὴν δὲ θάλασσαν ἀφῆσέ την νὰ κτυπᾷ εἰς τὴν ξηρὰ

Εἰς τὸ ἄντρον μου κοντὰ μου κάλλιον θὰ ξενυκτῆσῃς
 Ἄνε' αὐτῶν θὰ προτιμήσῃς τῆς θαλάσσης τὰ νερά ; . .
 Εἰς τὸ ἄντρον μου ἢ δάφνη καὶ τὸ κυπαρίσσι θάλλουν
 Καὶ γλυκύκροτον ἀμπέλι καὶ κιστὸς τὸ περιβάλλον
 Κ' ἐκ λευκῆς χιόνας ὕδωρ ψυχρὸν βρέει, τὸ ὁποῖον
 Ἡ πολυδένδρος ἢ Αἶτνα μ' ἀποστέλλει ποτὸν θεῖον . .

Ἐάν δὲ ἔς τὰ ὄμματά σου δαδὸς φαίνομαι κατὰ τι,
 Ἐγὼ δημοῦ δρυὸς ξύλα καὶ πῦρ ἀσβεστον ἔς τὴν στάκτη . .
 Κ' ἐν ᾧ καίομαι, ᾧ φίλη, ὑπὸ σοῦ, θὰ ἀνεχθῶ
 Τὴν ψυχὴν μου καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν νὰ σπερῆθῶ . .
 Ναὶ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕνα
 Οὐ γλυκύτερον ἔς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει δι' ἐμένα . .

»Οἴμοι ! δικτὴ ἡ μήτηρ δὲν μ' ἐγέννησεν, ᾧ φίλη,
 Βράγχια νὰ ἔχω, ὥστε εἰς τὸ κῆμα νὰ βουτοῦσα
 Νὰ ἠρχόμην νὰ σὲ εὖρω καὶ τὸ χεῖρ νὰ φιλοῦσα,
 Ναὶ τὸ χεῖρ σου, ἀνίσως καὶ δὲν ἠθέληες τὰ χεῖλη . .
 Νὰ σοῦ ἔφερα καὶ κρίνα ἐκ τοῦ ὄρους ὄροσπερὰ
 Εἶτε παπαροῦναν, ἥτις ἔχει φύλλα ἐρυθρά . .
 Ἄλλὰ τ' ἀνὴ' εἶνε τοῦ θέρους, ἡ δὲ μήκων τοῦ χειμῶνος
 Ὅστε δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ἔς τὰ φέρω ταῦτοχρόνως.

Ἔγω, ᾧ Γαλάτειαί μου, θενὰ μάθω ἔς τὰ νερά
 Καὶ ἐγὼ νὰ πλέω, ἂν τις μὲ τὸ πλοῖόν του ἐδῶ
 Ξένος ἔλθῃ νὰ ἰδῶ

Πῶς τὸ κῆμα σὰς ἀρέσει, καὶ μισεῖτε τὴν ξηρά.
 Ἐξέλεθαι καὶ ἐξεληοῦσα εὐχόμαι νὰ λησιμονήσῃς
 Οἶκαδὸς νὰ ἐπιστρέψῃς ὡς ἐγὼ, καὶ νὰ θελήσῃς
 Νὰ συμβόσκωμεν καὶ γάλα νὰ ἀμείλῃς τὴν προΐαν
 Καὶ λευκὸν τυρὸν νὰ πῆξῃς θέτοῦσα πιτυὰν ὀρμειάν.

Ὅλων τῶν δεινῶν μου εἶνε μόν' ἡ μήτηρ μου αἰτία,
 Καὶ τὴν μέμφομαι, διότι ἐν ᾧ βλέπει κ' ἡ ἰδία
 Ὅτι λυώνω καθ' ἡμέραν ἀπὸ τοῦτο τὸ κακόν,
 Δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ λόγον δι' ἐμὲ εὐνοϊκόν . .
 Θὰ τῆς ἴπῳ: τοῦς δύο πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγῶν
 Διὰ νὰ λυπηθῇ κ' ἐκείνη, ὡς λυποῦμαι καὶ ἐγὼ . .

»Κύκλωψ, Κύκλωψ, ποῦ ἔδ' οὖς σου, ἔλα εἰς τὰ λογικά σου.
 Ἐάν ἐπλεκες καλάθους, ἢ διὰ τὰ πρόβατά σου
 Ἄν ἐπήγαγες χορτάρια ἐκ τοῦ ὄρους νὰ συνάξῃς
 Φρονιμώτερα θὰ πράξῃς . .
 Δὲν ἀμείλῃς τὴν παροῦσαν ; τί Γαλάτειαυ ζητεῖς ;
 Θέλεις εὖρει ἄλλην ἴσως καλλιτέραν καὶ αὐτῆς . . .
 Πολλὰ κόρη τὸ ἐσπέρας μὲ φωνάζουν νὰ συμπαίζω
 Καὶ γελῶν καθὼς μὲ ἴδουν ἔς τὴν φωνὴν των νὰ προσέξω . .
 Καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνω
 Ὅτι εἰς τὸν κόσμον τούτον κατὶ τι κ' ἐγὼ σημαίνω . . »

Καὶ τὸν ἔρωτα, Νικία, ὁ Πολύφημος πρᾶίνων
 Μὲ τὸ δῶρον τῶν Μουσῶν,
 Κάλλιον διῆγεν οὔτω, ἢ ἂν ἔστρεχεν ἀφίνων
 Εἰς τοῦς ἱατροῦς χρεσίαν . . .

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ βίος παρὰ τοῖς Ἑσκιμῶσι.

Γνωστὸν ὑπάρχει τὸ ὄνομα λαοῦ τινος κατοικούντος τὰς ἀρκτικές θαλάσσας καὶ διακρινόμενον διὰ τὸ μικρόσωμον αὐτοῦ καὶ τὸν παράδοξον βίον ὃν διάγει. Οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου πλοίαρχός τις ἄγγλος, ὀνομαζόμενος Κάρολος Χῶλ, προβάς μέχρι τῶν θαλασσῶν ἐκείνων, ἐποίησατο περιήγους φυσιολογικὰς καὶ ἐθνογραφικὰς ἀνακαλύψεις ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὰ πύργια, ἐδημοσίευσεν τὰς παρατηρήσεις του αὐτὰς ἐν συγγράμματι τὸ ὁποῖον ἀνεγνώσθη μετὰ πλείστης ὀσσης περιεργείας. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐπιγραφόμενον «Ὁ βίος παρὰ τοῖς Ἑσκιμῶσι» ἐραυζόμεθαι καὶ ἡμεῖς τὴν διήγησιν ἐπισκέψασθαι τινος ἦν ἐποίησατο εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ἰνουϊτῶν.

Πληροφορηθέντες οἱ Ἰνουϊταί, λέγει ὁ περιηγητὴς οὗτος, ὅτι προετιθέμενον νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτοὺς, παρεσκεύασαν μεγαλοπρεπῆ τράπεζαν ὅπως μὲ ἐστιάσωσι πιστεῶν δὲ ὅτι δὲν θέλω δυσχερῆσθαι τοὺς περὶ τὴν μαγειρικὴν ἐπιμελῆδος ἀσχολουμένους, ἂν ἐκθέσω τὰ διάφορα ἐδέσματα, τὰ ὁποῖα μοι παρετέθησαν. Ἐν πρώτοις ἐπὶ τρυβλίου ξυλίνου μοι προσεφέρθη ἡπαρ φώκης καθ' ὅλοκληρίαν σχεδὸν ὠμόν, καίτοι φαίνεται ὅτι τὸ εἶχον ἐπιθέσει εἰς πῦρ. Μετὰ τὸ ἦπαρ μοι παρετέθη λίπος τοῦ ἰδίου ζώου, τὸ ὁποῖον κατεβρόχθισα μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδθηφαγίας, μεθ' ἧς καὶ οἱ καθροῦ αἵματος Ἑσκιμῶσι. Ἐπειτα πλευρία φωκῶν (κοτελέτας) αἰμοστάζοντα ἔτι. Ἡ θέα τοῦ ἐδέσματος τούτου, τῇ ἀληθείᾳ ὀλιγίστην εὐχαρίστησιν μοι ἐπροξένησεν, ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἐφάνην καὶ εἰς αὐτὸ ἔλλειπῆς, διότι κατέφαγον καὶ τὰ πλευρία μετὰ προσπεποιημένης εὐχαριστήσεως. Τὸ τελευταῖον ὅμως φαγητὸν ἦτο τοιοῦτο, ὥστε ἀπητεῖτο στόμαχος Ἡράκλειος νὰ τὸ δεχθῆ ἄνευ ἐμέτου. Ἦτο δὲ τοῦτο ἔντερα φώκης, ἅτινα γρᾶια τις γυνὴ ἐκράτει περιπεπλεγμένα εἰς τὸν βραχίονα τῆς καὶ πλησιάζων ἕκαστον τῶν συνδαιτυμόνων, ἐδίδεν αὐτῷ τὸ ἄκρον τοῦ ἐντέρου καὶ ἐκτυλίσσοῦσα ὅσον εὐηρεστεῖτο ἐκεῖνος νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ βραχίονός τῆς, ἐκοπτε καὶ τὸ προσέφερον αὐτῷ. Οἱ ὁμοτράπεζοί μου, ἴσως καὶ δικαίως, ὑπέθετον ὅτι εἰς τὸ τραγάλιον ἐκεῖνο δὲν εἶχον τοσαύτην ἐπιθυμίαν νὰ συμμετάσχῳ ἄλλ' ἐγὼ ὑποκρύπτων τὴν δυσχερῆσειν μου ἐδραζάμενον τὸ ἄκρον τοῦ ἐντέρου καὶ ἤρχισα νὰ τὸ κα-